

Globalisering og arbejdsdeling

Den store fortælling om udviklingen centrerer sig om globaliseringens velsignelser, står for det positive, det som intet oplyst menneske kan være imod, nemlig det perfekte marked, hvor ethvert økonomisk subjekt på globalt plan deles om at skabe og få andel i produktet, dvs. udnytte arbejdsdelingen på globalt plan i en proces, der kan identificeres med netop udviklingen frem mod den bedste af alle verdener!

Da jeg var ung, havde jeg stadig den følelse, at der var noget tavst og sandt, som jeg kunne trække mig tilbage i, når min selvfølelse var anfægtet i en truende social kontekst. Det var området omkring mit fødehjem.

Jeg er født og opvokset på landet, hvor mine forældres husmandsbrug var den primære kilde til føde og oplevelser.

Jeg havde kusiner og fætrer i nærheden, naboer og nabobørn, som jeg legede med. Der var masser af fysisk kontakt med en mangfoldighed af forskellige levende både tamme og vilde dyr og fugle. Et rigt insektliv langs de små veje, som jeg bevægede mig på, når jeg besøgte mine familiemedlemmer sammen med min mor eller alene på cykel eller gående. Der var også forskel på sommer og vinter.

Der findes et billede af mig, hvor jeg står med min cykel i indkørslen til vores hus, og skal af sted den første skoledag. Jeg husker, at jeg tænkte på, at der nu var hele syv år til, at jeg var færdig med at gå i skole, og igen kunne få tid til at lege med fætter Bo hele dagen! Det var en helt uoverskuelig lang tid.

Det samme område er i dag systematisk rensset for biodiversitet og legende børn. Bønderne har købt hinanden op for kreditpenge, og der er kun en enkelt stor bonde eller to tilbage, der renser jorden for ukrudt og insekter med kemi og maskiner, så fuglene ikke har noget at leve af.

Der går en stor larmende motorvej igennem det område, som jeg skulle passere for at komme til fætter Bo og den gård, hvor områdets børn havde lov til at være.

Højmarks gård var fuld af frugttræer og nøddebuske, han slog græs på et område, så vi havde et sted, hvor vi kunne spille bold og vi havde lov til at være i alle avlsbygningerne, gå op på høloftet, hvor Elsebeth lod min fætter få sit første tur i høet. Lille Kaj havde også fået lov. Jeg fik et kys af hende. Hun var tyk og smagte kun af det æble, som hun tyggede på, og hun havde hår på den!

Det var ikke hende, jeg drømte om, men Gitte T, som jeg erklærede min udelte kærlighed til i hele klassens påhør allerede i et af de første skoleår. Klassen gjorde mig til grin i en grad, som jeg aldrig kom mig over. Jeg havde fortalt Bo, at det var hende, jeg ville giftes med, og have et lille hus ude ved vandet sammen med. Der skulle også være en delfin ude i havet, som kom, lige som Flipper, når man fløjter. Jeg var 8 - 9 år!

Min klasselærer, frøken Vinding, ville ikke tro på, at jeg ikke kunne høre, hvad hun spurgte mig om. Så hun gjorde mig også til grin for hele klassen, da jeg fortalte hende, at jeg havde ørevoks!

Min mor cyklede mig til Nr. Lyndelse, hvor den gamle læge Bové skyllede mine ører en gang imellem. Det var ligesom at være født igen, når jeg sad bag på, på vej hjem, og kunne høre alt, hvad der skete omkring mig.

Planetens befolkningstal var ca. 4 milliarder i 1969, og det kinesiske bruttonationalprodukt var ikke større end det danske, selv om Kina var den folkerigeste nation i hele verden.

Jeg blev langhåret i 1970. Ungdomsoprøret var nået til Højby på Fyn.

Nu er der mere end 8 milliarder, og Indien har flere mennesker end Kina, som er tæt på at være verdens primære økonomiske magt. John Lennon blev skudt i 1981, og jeg er først nu begyndt sådan for alvor at forstå problematikken omkring menneskehedens konflikter med hinanden og sit livsgrundlag.

Der var skov og mose ovre på det sorte, hvor Carl Nielsens barndomshjem lå ikke langt fra mine forældres husmandssted. Det

var min tavse natur, som jeg kunne trække mig tilbage til, fri af skolens og min klasselærers truende og nedværdigende væsen.

Op gennem de første 7 år i skolen opdagede jeg, at min fysik og tekniske kunnen med en bold til dels kunne kompensere for min sociale angst. Selv om jeg ikke var stor, så kunne jeg noget på en fodboldbane, som de andre ikke kunne, og der var piger, som beundrede mig for det.

Jeg lavede aldrig mine skolesager, og blev smidt ud af realen, efter at have skiftet Højby skole ud med Tingkærskolen, der gik helt op til tiende klasse.

Ungdomsoprøret nåede aldrig Tingkærskolen, der ligger sært afsondret midt på en mark ved siden af Ørbækvejen ved Birkum med sin ostefabrik.

I niende klasse fik jeg en fiduspokal af en journalist fra Ekstrabladet for at være banens bedste spiller i en kamp i bladets pokalturnering for skolehold på Fyn. Efter kampen og badet gik jeg ned gennem gangen på skolen i min parkacoat og højhælede lædersko, som mine forældre havde købt til mig på Mallorca. Jeg havde langt vådt hår og runde John Lennon briller, min pokal i hånden og var ret godt tilfreds med mig selv! Thomsen, en mandlig lærer, som jeg aldrig havde haft på skolen, stod i en dør og betragtede mig. Da jeg kom hen til ham, sagde han, at jeg så fræk ud! Og så fik jeg en eftersidning, for at se fræk ud!

Han blev skoleleder et par år efter. Han skulle have været fyret! Jeg var 100% klar over, at der var tale om magtmisbrug fra en offentligt ansats side, og min mor gav mig ret, da jeg fortalte hende om det. Beskeden til hende, begrundelsen for eftersidningen, handlede om upassende opførsel! Men det var ham, der var grænseoverskridende upassende i sin adfærd.

Vores klasselærer, Ole B., var åbenlyst kæreste med en pige i slutningen af 8. klasse ved en klassefest i hans hus i Birkum. Det skabte en sær følelse hos især os drenge og ham imellem. Han blev en af de ledende kræfter på skolen efter, der, som jeg har forstået, har haft en del problemer med "arbejds miljøet"!

Det var en kæmpe befrielse at komme væk og flytte til Kolding som 16-årig, hvor jeg begyndte på EFG-jordbrug.

Desværre vendte jeg tilbage til min fødeegn igen, for at begynde på HF som 19-årig.

Efter at have været hjemmefra fik jeg noget, der minder om den omgangskreds, som jeg aldrig havde haft i folkeskoletiden. Den sociale identitet, jeg havde med mig fra folkeskoletiden, burde jeg aldrig have taget på mig igen. Jeg troede måske, at det var den vennekreds med tilhørende identitet, jeg manglede. Men det var det ikke. Da jeg begyndte på universitetet i 1981, manglede jeg den selvtillid, som skulle til for at klare studiet.

Først i 1984, hvor jeg meget bevidst havde droppet min tidligere identitet og omgangskreds, kunne jeg koncentrere mig om studiet.

Jeg boede centralt i Odense, og var omgivet af et hav af mennesker. Ingen af dem var voldsomt tæt på mig, men jeg var heller ikke alene, for jeg havde ikke svært ved at gå ind og ud af relationer længere.

I 1989 ringede Ole Bentzen til min mor for at høre, om det kunne være mig, der var blevet cand. phil., og som havde skrevet i Jyllands-Posten. Det bekræftede min mor for ham, som dårligt kunne tro sine egne ører.

Fra og med 1987 følte jeg mig lige meget hjemme, uanset hvor jeg opholdt mig. Det være sig i Odense, Kolding, Århus eller København her i landet. Bekendte fra højskoleophold, kollegier, studie og hjemegn dukkede op, lige meget hvor jeg var i Danmark.

Efter afslutningen af mit filosofistudie i 1989 boede jeg lige meget i Granada, Barcelona og Danmark indtil 1992, hvor jeg blev fastboende igen.

Mit cand. phil. speciale vidner om evnen til at tænke abstrakt, generelt og principielt. Set udefra, så kan de betragtninger, som jeg her kommer med over "Magtens væsen" virke som en blot og bar semantisk øvelse. Men jeg er mig min fundamentalontologiske forankring bevidst. Jeg kan min "Sein und Zeit" af Heidegger, som jeg lærte mig tysk for at kunne læse. Desuden er jeg klar over, hvor umuligt det er rent sprogligt at yde virkeligheden retfærdighed.

I de første skoleår husker jeg tavsheden, den sprogløse virkelighed, som omgav migovre på Det Sorte, hvor Carl Nielsen var født. Det var mit mentale frirum. I natten kom nattergalens sang fra samme område flyvende ind gennem mit åbne vindue. Søvnens havde det med ikke at ville indtræde. Min bevidsthed steg op over området, og gled gennem natten og fjede sig sprogløst om alt, hvad jeg kendte. Lige som nattens drømme var nattens vågne opmærksomhed primært centreret om de vågne øjeblikke.

På daværende tænkte jeg stort set uden sprog, visuelt, sansende, som om jeg havde materialer i hænderne, som om jeg var i

bevægelse gennem landskabet, eller som når jeg i slow motion opholdt mig i en reflekterende bearbejdende tilgang til en situation på en boldbane, hvor jeg havde medspillere og modspillere i fokus, min vægt og bolden placeret præcist, som det skal være for at fange en modspiller på det forkerte ben og bolden i det åbne rum, for så at give den det rigtigt skruede spark, så den kunne snige sig uden om den resterende opdækning, inden om stolpen, med det løse net!

Per var vores træner, en ung fyr inde fra Odense fortalte mig, at Tina, som stod på sidelinjen, ikke kunne få øjnene fra mig ude på banen, hvor Umba, den bedste spiller fra Fraugde, var blevet sat på mig. Det var dog ikke komplimenter, hun kom med fra sidelinjen, men oprigtig forundring over, hvor svedig og rød i hovedet, jeg kunne blive af at spille! Min mor sagde formanende, at det var alt for tidligt at tænke på piger i 6. klasse. Hun havde også set, at Tinas opmærksomhed var på mig. Jeg kunne få gåsehud over det hele ved tanken om, hvordan det ville være at røre hende under dynen, når jeg lå og drømte om hende uden at kunne sove! Jeg turde aldrig røre hende, og gjorde udadtil grin med alt det, jeg drømte om. Fx var hendes øjne ved at trille ud af hovedet, da jeg demonstrativt gjorde bollebevægelser på en målstolpe, for at gøre indtryk på hende! Det var også lige på grænsen for mig selv.

Der er mange grunde til, at det kan være svært at få sat ord på. Rent socialt handler det om tabuer, forsøg på at manipulere med ens egen og andres selvværd, men også om, at det sociale spil om netop selvværd og identitet er så kostbart, at man kan blive bange for det, med god grund. Det at være noget for andre er mere end en selv. Det er en refleksionsværdi, dobbeltbetinget, dobbeltkontingens kalder Luhmann det.

Man mister kontrollen i afhængigheden af den anden. Det er et grundvilkår, som den nok så intelligente ikke kan manipulere sig ud af. Det er et fundamentalontologisk faktum, at det at give udtryk for sin kærlighed, dvs. afsløre sin afhængighed af den anden, samtidigt afslører den dybeste form for magtesløshed. Det er så svært at få det sagt. Personligt har jeg aldrig været i stand til at indrømme noget siden Gitte T., i første klasse, med mindre jeg allerede havde mærket den udkårnes hænder komme ind på mig på den der dejlige måde, som gør mig glad, varm og afslappet inden i.

Analysen af det at være til behøver ikke at være så specifikt centreret om nogen bestemt identitet. Men den levende bevidsthed har under alle omstændigheder sin helt egen identitet, sit eget forløb, sin egen sammenhæng, sit eget projekt, sin egen historik, tidslighed og rumlighed. Der behøver ikke at være nogen substantielt bærende identitet bag sammenhængen. Den kan fint være selvorganiserende,

skabende og destruktiv i sit eget emergente forløb uden en bærende oprindelig substantiel identitet.

Men der, hvor bordet fanger ontologisk, er der hvor mangfoldigheden af bevidstheder må se sig bundet op på den fælles referenceramme.

Alle de mennesker, som jeg bevægede mig bort fra, har alle sammen referencer til tid og sted, som man kan identificere sammen.

Fortællingen, meningen, som den viser sig for os hver især, er i den grad dobbelt (mange) betinget af egen og fremmed organiseret semantisk ramme.

Mine erfaringer kan identificeres af andre, der kender udgangspunktet for dem som vores fælles referencepunkter. Vi ser det samme med forskellige udgangspunkter, men genkender det samme i det, der er forskelligt for os hver især.

Den kunstige intelligens har aldrig været noget sted på et bestemt tidspunkt. Den bevæger sig ikke gennem rummet fra øjeblik til øjeblik. Den er uden tidslighed og rumlighed, allestedsnærværende uden tid.

Alt er lige meget og dermed lige lidt til stede i maskinens semantiske øvelse, som af samme årsag ikke er andet end netop en semantisk øvelse.

Hvis der er noget, der går igen op gennem mit liv, så er det den her ekstremt påtrængende erfaring af, at den store fortælling om udviklingen, den herskende orden, autoriteterne og deres fremskridtstro på ingen måde går i samklang med sin egen væren eller livets fundamentale forudsætninger, og at udvikling, det som den herskende orden står for sammen om med dens autoriteter og tro, derfor er alt andet end garantien for en sand udvikling frem mod den bedste af alle verdener. Denne tilgang er ontologisk funderet i min egen måde at være til på, og min skildring af mit liv er skabt med ord, på en måde så andre vil kunne leve sig ind i en slags anskueliggørelse af pointen, dvs. i fremstillingen, der antyder, hvordan og hvorfor min skildring af troen på den store fortælling om udviklingen handler om naivitet og kontrafaktiske ideologiske positioner.

Fordi jeg måske i ekstrem grad har været sprogligt udfordret i udgangspunktet, ved netop ikke at være særligt godt funderet sprogligt, så ved jeg, hvor lidt identitet der er, mellem den flade af erfaring, som mine ord falder i og den, som ordene skal vise, indikere, afsløre, bruges som indikation på.

Maskinens evne til at oversætte, hvad jeg skriver på dansk, således at jeg endog meget præcist genkender meningen gennem den engelske tekst, beviser hvor fantastisk et medie sproget, maskinens domæne, er.

Jeg er ikke følelsesmæssigt og eksistentielt reflekteret af maskinen, den viser mig ingen respekt, for det kan den ikke.

Der var en pige i parallelklassen, Jette H., som nok havde holdt lidt øje med mig lige fra 6. klasse. Jeg fik først øje for hende til en pinsefest på Langeland i 1979 som 18-årig, og jeg mødte hende nu og da i byen, Odense efterfølgende. Havde dog misforstået, hvem der var hendes tvillingebror, og sendte en hilsen til hende via den forkerte. Netop da jeg var begyndt på uni og var gået ud igen, var det hende, som jeg havde brug for, men den forkerte pige, som jeg fokuserede på, eller måske var hun rigtig nok, jeg manglede bare modet til at vise hende, hvad hun havde brug for. Jette kunne have givet mig den tillid, som uni og den anden tog fra mig, men hun var også med til at afsløre den omgangskreds, som jeg var del af.

En af de brødre, som jeg delte lejlighed med i Odense, ville ikke give mig hendes telefonnummer den weekend, hvor jeg havde en aftale med hende om at komme forbi med en flaske vin til hendes nye lejlighed på Brinken i Odense N. Vi havde aftalt i byen, at jeg skulle ringe først, og hun vidste, at Lars havde nummeret, som ikke stod i nogen telefonbog, fordi hun lige havde fået det. Jeg behøvede ikke at huske det eller skrive det ned, for Lars havde det jo! Og så ville han ikke give mig det, fordi, som han sagde; "Jette er over dit niveau"! (Sagen er, at han selv ville have hende og var jaloux).

Det er rigtigt, at hun er et halvt hoved højere end mig, men vi havde varme følelser for hinanden, og der var intet magtspil mellem os. Hun kunne i den grad have hjulpet mig ud af det dødssyge hierarki, der var blandt nogle af de venner, som jeg havde i Højby. I stedet gik jeg i fælden hos den anden pige, den weekend. Den manglede både empati og reelt varme følelser for mig, eller også var hun lige som mig, så usikker på sig selv, at hun ikke kunne vise de varme følelser. Det fik følger for min udvikling.

De semantiske strukturer beherskes af maskinerne, hvor de genkendes og skabes i deres indre på maskinernes eget emergente niveau. Men der er ikke og kan ikke være tale om andet end netop semantiske øvelser. Maskinerne kan lave udsagn, som giver mening for sindet. De kan indgå i kommunikationen til mennesker, læses og forstås. Men maskinerne selv er ikke ontologisk forankret i tilværelsen, som mennesket er. De præger måske nok ontologien indirekte, fordi deres semantisk strukturerede bidrag til kommunikationen danner grundlag for erfaringer, giver mening for

mennesket, der afkoder dem og læser dem som meningsfulde, hvorfor erfaringen, læren om det der er, præges af maskinernes semantiske strukturer.

Sproget kan muligvis sige alt. Men det er ikke neutralt. Det er sproget, der taler i en grad, så man ikke kan afgøre, om man egentlig selv har noget at skulle sige, når man taler, eller om det netop kun er sproget selv, der taler, når man åbner munden! Det griber om sig og kører sit helt eget forløb.

Min ungdommelige tavshed var sand, fordi den ikke i sig selv sagde noget. Den var i en vis udstrækning lige så ægte, sand og tavs, som de rådyr, der betragtede mig i lysningen et par hundrede meter væk, når jeg plantede ude i skoven som 22-årig. Rådyrene havde vænnet sig til mig og mine bevægelser, når jeg gik frem og tilbage med småplanter for at gentage de samme bevægelser igen og igen i det ujævne terræn. Først i det øjeblik, hvor jeg stoppede plantningen et øjeblik, og vendte mig imod dem på en måde, så de kunne se, at jeg betragtede dem, luntede de ind i skovbrynet igen. De fouragerede fredeligt, når jeg arbejdede ubrudt, som de havde vænnet sig til, men brød sig ikke om min opmærksomhed, der trådte i stedet for de kendte og forudsigelige bevægelser. Rådyr er byttedyr. Jeg er farlig. Således vænnede jeg mig også til kun skjult at betragte dem, for ikke at forstyrre dem.

Vi menneskers ontologi er præget af evnen til at kunne sætte sig ind i hinandens sted, det at være sammen. Stolen og bordet, som skærmen står på, er i samme rum som mig. Men jeg er ikke sammen med stolen og bordet, på samme måde, som når jeg har besøg af et menneske, der betyder noget for mig. Den kunstige intelligens, som jeg orienterer mig teoretisk og instrumentelt imod, er jeg heller ikke sammen med.

Jeg vidste også godt, at jeg ikke var sammen med rådyrene i skoven som 22-årig. Men da jeg som 9 årig oplevede en harre sidde få meter foran mig, en dag, hvor jeg var gået over på Det Sorte, for at være alene, var jeg pludselig "sammen med" en hare. Jeg stod stille i noget, der føltes som en evighed. Den nussede lidt rundt i et kørespor lige foran mig, kiggede interesseret på mig, og listede så roligt videre ind i kornet og forsvandt stille bag et hegn. Det var et magisk øjeblik af gensidig respekt mig og haren imellem. Vi var sammen!

For mig var det seksuelle magisk i udgangspunktet. Man kan sige, at det mistede sin magi, fordi jeg opdagede at den udvalgte var distanceret og uempatisk manipulerende, netop der, hvor jeg ville være sammen med hende. Hun var sådan set heller ikke rolig ved

mig, og af samme årsag kom min store kærlighed ikke i hus med hende.

Det var ikke fordi, jeg blev kynisk. Men det gik i den grad op for mig, at man sagtens kan elske med hver sin gud i hinandens arme, og at der fundamentalt set ikke behøver være noget forkert i det, moralsk forkasteligt eller urent. Men ensomheden kan komme, præcist der hvor man opdager, at hvad der før var en overbevisende oplevelse af eller tro på gensidighed, nu var blevet reduceret til positioner i fortællinger uden engagement, som blot og bar rituelle øvelser, gentagelser.

Da min søster blev skilt, var der en lang tid, hvor mine forældre havde travlt med at overbevise familien om, at alt var godt og i orden med Jens og Ingrid. De levede i fortællingen. Det var mere vigtigt for dem, at overbevise familien om fortællingen om, at Ingrid og Jens havde det godt, end det var for dem, at de havde det godt. Først da det ikke kunne skjules længere, at de skulle skilles, og min søster havde forsøgt selvmord, brød de sammen og indrømmede over for familien. Det at fortællingen brød sammen, var måske lige så slemt for dem, som det, den handlede om.

Fortællingen alene behersker maskinerne, det er bare en semantisk øvelse. Jeg tror, at deres ankomst på banen, vil tvinge menneskeheden tilbage til ontologien, den konsistente livsførelse og fokus på semantikens ontologiske aspekter.

Det, der beskrives med ord, kan være en fortegnede gengivelse fra min side. Men den sociale identitet lever i mange sammenhænge på sine pålydende værdier. Ontologien er ikke nødvendigvis i orden! Fortællingens sandhedsværdi er og bliver tvivlsom.

Fortællingerne har deres egen indre sammenhæng, de har deres egen inertie og konstruerede realitet. Det i sig selv kan være rigtigt nok, isoleret set. Men som beskrivelsen af virkeligheden, mennesket i fundamentalontologisk forstand, kan fortællingerne være falske.

Den store fortælling om globaliseringens velsignelser og den globale arbejdsdeling har sin egen indre sammenhæng, sin egen symbolik.

Ontologien handler om det, der er i virkeligheden, på samme måde som psykologien går ind og fokuserer på, hvad det er for kræfter som spiller ind i den enkeltes følelsesmæssige og semantiske virkelighed.

Min tavse væren var sand, fordi den ikke sagde noget. Præcist som naturen er sand, fordi den ikke siger noget.

Min erfaring er sand, for så vidt som den ikke svarer til noget, eller gør krav på at være beskrivelse af noget. Min beskrivelse af det hele er tvivlsom, fordi den foregiver at gengive noget. Den er sproglig, og sproget selv er alt andet end neutral.

Hvis man googler nogle af de udtryk, og semantiske modstillinger, som kommer her efter, så vil man kunne genkende den problematik, som er skitseret her med et forsøg på at komme ind på min egen opvækst.

Skriv

site: arbejdsforskning.dk Symbolik vs diabolik

site: arbejdsforskning.dk semantik vs ontologi

site: arbejdsforskning.dk fortælling vs virkelighed

site: arbejdsforskning.dk udvikling vs evolution

site: arbejdsforskning.dk pengeøkonomi vs realøkonomi

site: arbejdsforskning.dk civilisation vs natur

site: arbejdsforskning.dk den kun politiske udtalelse vs videnskab

Eller søg på "realitetens konflikt vs konfliktens realitet" på nettet i det hele taget.

Vore medier fokuserer primært på ideologiske, politiske, økonomiske og psykiske konflikters systembetingede realitet, dvs på de sociale og psykiske konflikters konstruerede realitet.

Det skyldes deres egen indre nødvendighed.

Realitetens konflikt handler om, at vi med vore bestræbelser på at leve op til sociale kriterier for succes, er i fuld fart med at ødelægge selve livets forudsætninger:

[Tenth consecutive monthly heat record alarms and confounds climate scientists | Climate crisis | The Guardian](#)

Når jeg cykler gennem det område, som min sprogligt tavse barndom udfoldede sig i, og sammenligner den udvikling, som man ser her, så afslører den store fortælling om udviklingen og globaliseringens velsignelser sig som en stor bekvem løgn.

Samtidigt får jeg en voldsom bekræftelse af min egen ontologiske forankring i tilværelsen, det faktum, at min egen filosofi i den grad er

udtryk for historisk forankret, psykisk og fysisk fundamentalontologisk integritet.

Sprogaskinernes ydelser er fantastiske, men sammenlignet med min filosofi og liv er det, de står for, blot og bare semantiske øvelser.